

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 15. novembrī iesniedza *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Itālija) – Vivendi SA/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni*

(Lieta C-719/18)

(2019/C 103/10)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Vivendi SA*

Atbildētāja: *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Kaut gan dalībvalstīm ir iespēja apliecināt, ka uzņēmumi bauda dominējošu stāvokli (attiecīgi uzliekot tiem specifiskus pienākumus), vai ir vai nav pretrunā Eiropas Savienības tiesībām un it īpaši LESD 63. pantā minētajam kapitāla brīvas aprites principam noteikums, kas minēts 2005. gada 31. jūlija Leģislatīvā dekrēta Nr. 177 43. panta 11. punktā, redakcijā, kas bija spēkā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā un saskaņā ar kuru “uzņēmumi, arī ar kontrolētu vai saistītu sabiedrību starpniecību, kuru ieņēmumi elektronisko komunikāciju nozarē, kā definēts saskaņā ar 2003. gada 1. augusta Leģislatīvā dekrēta Nr. 259 18. pantu, pārsniedz 40 % no kopējiem minētās nozares ieņēmumiem, nevar integrētajā komunikāciju sistēmā gūt ieņēmumus, kas pārsniedz 10 % no pašas sistēmas”; attiecībā uz iepriekš minēto – caur atsauci uz 2003. gada 1. augusta *Decreto legislativo n° 259 – Codice delle comunicazioni elettroniche* (Leģislatīvais dekrēts Nr. 259 par elektronisko komunikāciju kodeksu) 18. pantu – konkrētā nozare tiek ierobežota līdz tirgiem, kuri pakļauti *ex ante* tirgus regulēšanai, kaut gan ir kopīga pieredze, atbilstīgi kurai informācija (uz kuras plurālisma nodrošināšanu ir vērsta tiesību norma) tiek aizvien vairāk nodota, izmantojot internetu, personālo datoru un ar mobilajiem telefoniem, tā ka var būt pat nesaprātīgi no pašas nozares izslēgt it īpaši mobilo telefonu mazumtirdzniecības pakalpojumus tikai tāpēc, ka tie darbojas pilnā konkurences režīmā. Attiecībā uz iepriekš minēto, ievērojot arī to, ka *Autorità* ir noteikusi elektronisko komunikāciju nozares robežas, nolūkā piemērot minētā 43. panta 11. punktu, tieši aplūkojamajā lietā, ņemot vērā tikai tos tirgus, par kuriem ir veikta vismaz viena analīze pirms Elektronisko komunikāciju kodeksa (CCE) stāšanās spēkā, tātad no 2003. gada līdz šodienai, un ar ieņēmumiem, kas gūti kopš pēdējās lietderīgās konstatācijas, kas veikta 2015. gadā?
- 2) Vai brīvības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvības aizsardzības principi, kas minēti Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 49. un 56. pantā, Direktīvas 2002/21/EK ⁽¹⁾ [par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem] 15. un 16. pants, kas ir noteikti kā pamats plurālisma un vārda brīvības aizsardzībai, un Savienības tiesību samērīguma princips liedz piemērot tādu valsts tiesisko regulējumu publisko audiovizuālo un radio mediju pakalpojumu jomā, kāds ir Itālijas tiesiskais regulējums, kas ietverts 43. panta 11. un 14. punktā, saskaņā ar kuru ieņēmumi, kas ir būtiski, lai noteiktu otro izslēgšanas punktu 10 % apmērā, ir attiecināmi arī uz uzņēmumiem, kuri nedz tiek kontrolēti, nedz ir pakļauti dominējošai ietekmei, bet arī tikai “saistīti” Civilkodeksa (*Codice civile*) 2359. panta minēto terminu izpratnē (pieminēts 43. panta 14. punktā), lai gan attiecībā uz tiem nav īstenojama nekāda ietekme saistībā ar publiskojamo informāciju?

- 3) Vai brīvības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvības principiem, kas minēti Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 49. un 56. pantā, Direktīvas 2002/21/EK 15. un 16. pantam, principiem informācijas avotu plurālisma un konkurences radio un televīzijas nozarē aizsardzības jomā, kas minēti Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvā 2010/13/ES ⁽²⁾ un Direktīvā 2002/21/EK, ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums kā Leģislatīvais dekrēts Nr. 177/2005, kura 43. panta 9. un 11. punktā ir noteikti ļoti atšķirīgi izslēgšanas sliekšņi (attiecīgi 20 % un 10 % apmērā) “personām, kurām jābūt reģistrētām Komunikāciju operatoru reģistrā, kas izveidots saskaņā ar 1997. gada 31. jūlija Likuma Nr. 249 1. panta 6. punkta a) apakšpunkta 5) punktu” (proti, subjektiem, kuri no *Autorità* vai citām kompetentajām administrācijām saņēmuši koncesiju vai atļauju saskaņā ar spēkā esošo tiesisko regulējumu, kā arī uzņēmumiem – jebkādi pārraidītas reklāmas koncesionāriem, celtniecības uzņēmumiem utt., kas minēti 9. punktā) salīdzinot ar uzņēmumiem, kuri darbojas elektronisko komunikāciju nozarē, kā iepriekš definēts (saistībā ar 11. punktu)?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV 2002, L 108, 33. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV 2010, L 95, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 4. decembrī iesniedza Monomeles Protodikeio Lasithiou (Griekija) – M.V. u.c./Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) “Dimos Agiou Nikolaou”

(Lieta C-760/18)

(2019/C 103/11)

Tiesvedības valoda – grieķu

Iesniedzējtiesa

Monomeles Protodikeio Lasithiou

Pamatlietas puses

Prasītāji: M.V. u.c.

Atbildētājs: Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) “Dimos Agiou Nikolaou”

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai 1999. gada 18. martā noslēgtā pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas ir ietverts Padomes Direktīvas 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV [1999.] L 175, 43. lpp.) pielikumā, mērķi un lietderīgo iedarbību apdraud tāda valsts tiesību norma, ar kurām pamatnolīgums tiek transponēts valsts tiesību sistēmā, interpretācija, kas “secīgu” uz noteiktu laiku slēgtu līgumu definīcijā saskaņā ar pamatnolīguma 1. klauzulu un 5. klauzulas 2. punktu neiekļauj gadījumu, kad ar darba ņēmējiem pilsētas uzkopšanas nozarē uz noteiktu laiku slēgtie darba līgumi tiek automātiski pagarināti saskaņā ar konkrētu valsts tiesību normu, proti, Likuma Nr. 4099/2012 167. pantu, ar pamatojumu, ka tā ir nevis jauna līguma uz noteiktu laiku noslēgšana rakstiskā formā, bet gan jau esoša darba līguma termiņa pagarināšana?